

2.3 Nominativ a akuzativ

Jn 6,24: ειδεν ο ὄχλος – zástup uviděl

Mk 6,34: ειδεν πολυν ὄχλον – uviděl velký zástup

Řecké slovo pro zástup se mění v závislosti na tom, jak zapadá do věty – ὄχλος, když zástup koná/provádí vidění; ὄχλον, když zástup je viděn.

2.3.1 Tvary slova λογος

Podstatná jména se v řečtině *skloňují*. To znamená, že každé podstatné jméno má kmen a koncovku – *kmen* označuje základní význam slova a *koncovka* sděluje přesnější informaci o funkci slova v této konkrétní větě.

Řecké podstatné jméno se vyskytuje v jednom z pěti *pádů* (tvarů, které ukazují na funkci slova ve větě, jako např. že je podmětem) a singuláru nebo v plurálu, tedy v jednotném nebo množném *čísle*. Vzor koncovek pro podstatné jméno se nazývá *deklinace*: procházení těmito koncovkami ve vzoru se nazývá *skloňování*. Zatímco většina sloves se časuje jako λω, podstatná jména spadají do několika různých deklinací. Nejdříve se naučíme skloňování slova λογος, jehož význam je „slovo“.

pád	číslo	
	jednotné	množné
nominativ	λογος	λογοι
akuzativ	λογον	λογους

Za použití slova λογος jako vzoru můžete vytvořit nominativní a akuzativní tvary singuláru i plurálu mnoha řeckých substantiv (některá jsou uvedena ve slovíčkách na konci této lekce).

Příklady

- ἀδελφος (bratr): ἀδελφος, ἀδελφον, ἀδελφοι, ἀδελφους.

κυριος (pán): κυριος, κυριον, κυριοι, κυριους.

2.3.2 Význam nominativu a akuzativu

Důležitá gramatika

nominativ – podmět

akuzativ - předmět

V řečtině pády odlišují podmět od předmětu, přičemž nezáleží na pořadí slov.

2.3.3 Tvoření věty

Nyní potřebujeme spojit sloveso a jedno nebo více podstatných jmen, abychom vytvořili větu.

- βλεπεις. – Vidíš.
- βλεπεις ἀγγελον. – Vidíš anděla.
- βλεπεις ἀγγελους. – Vidíš anděly.

Jakmile použijeme podstatné jméno (v nominativu) jako podmět věty, setkáváme se s důležitým pojmem *shody*. Různé části věty musí náležitě do sebe zapadat.

Důležitá gramatika

Slovesa se shodují se svým
podmětem v čísle.

Proto když je podmět v jednotném čísle, sloveso musí být také, a když je podmět v množném čísle, sloveso musí být také.

Tedy když je sloveso v 1., nebo 2. osobě singuláru, nebo plurálu (já, ty, my, vy), tak je nepravděpodobné, že k němu existuje oddělený podmět (protože samo sloveso

